

De ce am ales Islamul ?

M. Emery

Această carte face cunoscută povestea uimitoare a unui fost preot creștin, care reușește prin forțe proprii să descopere adevărata și unica Religie, Islamul. De asemenea, cartea reprezintă o modalitate prin care oamenii pot descoperi adevăratele valori și frumusețea credinței musulmane, aducându-se argumente puternice în favoarea acesteia.

<https://islamhouse.com/411524>

- [De ce am ales islamul?](#)
 - [Introducere](#)

- O, tu, căutător al Adevărului, dacă îți dorești cu adevărat să afli Adevărul, pune deoparte noțiunile preconcepute și deschide-ți inima... nu îi lăsa pe alții să judece sau să ia vreo decizie pentru tine!
- A zâmbit și mi-a spus: „De ce nu îl întrebi pe oricare dintre preoții noștri?”
- A răspuns: „Nu te preocupa pentru alegerile mele personale!”
- Apoi a recitat următoarele versete din Biblie:
- Și Lot a comis adulter cu cele două fiice ale lui:
- David a luat-o pe soția vecinului său:

- L-am întrebat: „Cine sunt, tată, cei care s-au botezat?”
- O scurtă introducere în islam
- Interpretarea Shahādei (mărturisirea de credință)
 - Scriptura Divină a islamului:
 - Din acest motiv, nimeni nu poate să-l modifice.
 - Cei cinci stâlpi ai islamului:
 - Cei șase stâlpi ai credinței:

De ce am ales islamul?

لماذا إخترت الإسلام

(povestea unui preot convertit la islam, bazată pe o poveste adevărată)

Introducere

O, tu, căutător al Adevărului, dacă
îți dorești cu adevărat să afli
Adevărul, pune deoparte noțiunile
preconcepute și deschide-ți inima...
nu îi lăsa pe alții să judece sau să ia
vreo decizie pentru tine!

Acestea fiind spuse, mi-ar plăcea să împart cu tine această frumoasă povestire despre drumul unui om către Adevăr... Cred că cel mai bine ar fi să ne-o spună el însuși, de aceea, vă las cu domnul Thomas...

الرحيم الرحمن الله بسم

În Numele lui Allah, Ar-Rahman (Cel Milostiv), Ar-Rahīm (Cel Îndurător)

M-am născut din părinți catolici practicanți. Încă din copilărie, tatăl meu mă lua câteodată cu el atunci când mergea să predice, fiind evident faptul că își dorea să îi calc pe urme în ceea ce privește preoția. Până să ajung în clasa a XII-a, puteam deja să predic Evanghelia în felul meu. La facultate, de multe ori întâlneam colegi de-ai mei protestanți și discutam cu ei despre diferențele dintre credințe și efectuarea actelor noastre de adorare.

În momentul în care am terminat primul an de facultate, aveam

deja o bază temeinică a cunoașterii credinței creștine, în conformitate cu Biserica Catolică. Am primit o bursă de la Biserică și, în schimbul ajutorului pe care îl aveam, mi se cerea să primesc o îndrumare specială în înțelegerea anumitor părți din Biblie sub îndrumarea preotului Bisericii, care iubea să mă învețe foarte mult și care era foarte atașat de mine.

Fiind în prima grupă la cursul meu intermediar, stăteam și studiam pentru temele pe care le primeam până noaptea târziu. Într-o seară, în timp ce eram pe punctul de a adormi, preocupat încă de temele mele, mi-a **venit deodată o idee**: să cercetez dogma Sfintei Treimi, credința de bază în creștinism. Întrebarea care mă

frământa era cum poate Dumnezeu exista într-o Formă Trinitară și în același timp să aibă o Singură Fire Dumnezeiască, o Singură Voință și o Singură Substanță?

Eșecul meu în a mă împăca cu Sfânta Treime, în conformitate cu logica și știința, mi-a adus o neliniște sufletească foarte mare. Zilele treceau și de multe ori mă gândeam să îi cer tatălui meu să mă ajute la rezolvarea acestei probleme care mă preocupa în mod constant, dar știam că tatălui meu nu i-ar fi plăcut niciodată să audă că există în mine și cea mai mică îndoială față de convingerile dogmatice ale Școlii Catolice. Totuși, într-o zi, când l-am găsit pe tatăl meu mai bine dispus, i-am cerut să îmi explice conceptul de

Trinitate, iar el mi-a răspuns într-un final:

„În discuțiile despre credință, oamenii trebuie să înceteze să se mai folosească de logică... această dogmă nu poate fi percepută de logica omenească. Ei trebuie să creadă în această doctrină cu inima și nu cu mintea.”

Acest răspuns al tatălui meu m-a tulburat foarte tare. Astfel, toate gândurile mele s-au concentrat în jurul acestei întrebări, care devenise o problemă extrem de serioasă, ce nu-mi dădea pace deloc. **Îmi spuneam mereu:**

„Aceasta este temelia pe care este clădit edificiul uriaș al credinței

creștine? Baza credinței mele constă numai în urmarea oarbă a unei credințe, pe care alții au dictat-o, și care nu poate rezista raționamentului sau controlului independent al argumentelor dezinteresate și imparțiale dintr-o conștiință curată?”

Toate acestea m-au neliniștit foarte tare și mi-am forțat mintea să creadă orbește în Trinitate.

Însă, într-o zi, unul dintre lectorii noștri mai în vârstă stătea singur în biroul său. Am intrat, cu voia lui, și l-am întrebat dacă ar putea să mă ajute să soluționez o problemă deosebit de complicată pentru mine. El m-a întrebat cu blândețe despre ce este vorba. L-am rugat să îmi explice cum

poate Dumnezeu, o Singură Entitate, să existe în același timp în trei persoane: în cea a Tatălui, a Fiului (Isus) și a Sfântului Duh?!

Lectorul a zâmbit și mi-a spus: „Poate nu-ți place prezența mea aici, la această facultate?”, la care eu am răspuns: „De ce, domnule?” El mi-a răspuns: „Ce crezi că îmi vor face autoritățile facultății, care sunt catolici religioși până în măduva oaselor, dacă cineva îi va informa că eu discut în biroul meu personal lucruri care contravin credinței creștine? Îmi vor permite să rămân în această facultate? Dacă vrei să vorbim ceva aici, trebuie să limitezi discuția doar la subiectele care au legătură strictă cu studiile tale din acest colegiu!”

Apoi, am stabilit o întâlnire acasă la el.

Duminica, atunci când l-am întâlnit după cum stabilisem, prima întrebare pe care mi-a adresat-o a fost ce anume m-a determinat să îmi pun întrebări cu privire la dogma Sfintei Treimi. I-am răspuns că aş dori să aflu cât de mult rezistă dogma în fața logicii.

A zâmbit și mi-a spus: „De ce nu îl întrebi pe oricare dintre preoții noștri?”

Am răspuns: „I-am întrebat, dar mi-au spus că este o chestiune de credință, care nu ar trebui să fie supusă logicii sau filosofiei, iar acest lucru m-

a deranjat și m-a făcut să mă întreb: dacă ceea în ce cred este nerezonabil și illogic, de ce trebuie să îl urmez orbește? Este Dumnezeu atât de Nedrept încât așteaptă ca omul să creadă într-o dogmă despre El Însuși pe care mintea omenească nu o va putea concepe vreodată în mod rațional? Vă rog, domnule, să-mi arătați o metodă pentru a găsi soluția la posibilitatea unei astfel de existențe, așa cum este cea în care doctrina Trinității dorește să credem!”

Lectorul a zâmbit și mi-a spus: „Dragă Thomas, să presupunem că dorești să îți demonstrez printr-o formulă matematică oarecare cum apa poate să rămână apă și în același timp să fie foc, sau cum piatra poate să fie

piatră și în același timp să fie și apă, cum pot să fac acest lucru? Nu cred că vreun om de pe Pământul acesta va putea concepe vreodată o asemenea posibilitate... Cum poate Eternul Dumnezeu, Care este mereu Viu, să fie în același timp și Muritor? (adică să fie un om care va fi omorât de alți oameni?!) Și cum același muritor poate fi în același timp Absolutul, Nemuritorul Dumnezeu? Aceasta este o problemă pe care preoții noștri vor să o credem și trebuie pur și simplu să credem în acest lucru și nimeni nu trebuie vreodată să se îndoiască de aplicabilitatea acestei dogme de neconceput.”

A continuat spunând:

„Problema este... cum putem crede

aceasta când Dumnezeu pe care Îl considerăm ca fiind Unul, absolut Unic, însemnând că El este Unul Singur în ceea ce privește Natura Lui Divină, se află în afara oricărui factor diferit sau divergent în ceea ce privește Unicitatea Sa clară, având o natură indivizibilă? Divizarea sugerează că nu este Unicul absolut, ci un compus al unor variante și, ceea ce este o ființă compusă, nu poate fi cu adevărat Unul, în adevăratul sens al Unicității. Și, cu siguranță, cel a cărui existență depinde de compuşii lui diferiți nu poate să fie independent în Acțiunile Sale, în timp ce Dumnezeu este Unic, Independent și Atotputernic în ceea ce privește Voința și Acțiunile Sale.

Pe de altă parte, cum pot oricare trei entități separate, cu trei variații, să rămână trei entități deosebite, cu proprietăți diferite una față de cealaltă și în același timp să fie concepute ca fiind Unul, Indivizibil, fără a exista cea mai mică abatere de la unicitate?

Cineva care este denumit unic, trebuie să fie total independent în existența sa, domnule Thomas, este imposibil ca cineva să găsească soluția la problema dogmei Sfintei Treimi, fiind o enigmă de neconceput pentru gândirea umană.”

A continuat, **spunând:** „Singura problemă este că noi, creștinii, nu avem acces la foarte multe surse de

cunoaștere a adevărului și la factorul superior în ceea ce privește religia, care se găsește în afara noastră, și că obișnuim să condamnăm fiecare necreștin, considerându-l a fi lucrarea diavolului. Noi, creștinii, domnule Thomas, în nebunia noastră de a câștiga adepți, am jucat un rol atât de urât, încât, un învățat precum sir Dennison Ross a fost obligat să ascundă adevărul în legătură cu aceasta în introducerea pe care a făcut-o la traducerea Coranului de către George Sale.”

Am fost surprins să aud argumentele bătrânului lector, care era cunoscut ca fiind catolic, însă, în același timp, am prins curaj datorită faptului că îndoielile mele referitoare

la adevărul dogmei Trinității erau ceva care au făcut un creier foarte cultivat și luminat, precum cel al lectorului de matematică, să își pună întrebări. Discuția cu lectorul mi-a fost foarte folositoare, pentru că am aflat argumentele care justificau îndoiala care se crease în mintea mea.

Studiul meu referitor la literatura islamică și la Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil mi-a deschis ochii către factorii măreți și foarte importanți care au influențat viața umană pe Pământ. Odată, l-am vizitat pe lector la el acasă și am descoperit, spre marea mea surprindere, că deținea un mare număr de cărți despre islam! De aceea, l-am **întrebat**: „Puteți să-mi spuneți

domnule, dacă dumneavoastră ați îmbrățișat credința islamică?”

A răspuns: „Nu te preocupă pentru alegerile mele personale!”

Am luat o copie a Traducerii Coranului făcută de George Sale și am citit „Introducerea” lui Sir Dennison Ross. Introducerea trebuie să fie citită cu o atenție specială. **Sir Ross spunea:**

„Timp de multe secole, informațiile pe care le aveau majoritatea europenilor despre islam se baza aproape exclusiv pe referirile denaturate ale unor creștini fanatici, care au condus la disensiuni și la o mulțime de calomnii grele. Orice lucru bun al islamului era ignorat total și tot

ce nu era bun în ochii Europei devenea obiectul exagerării și al paranoiei. Unitatea lui Dumnezeu și simplitatea dogmei Lui erau, poate, cei mai puternici factori pentru extinderea islamului, aflate mult deasupra săbiilor luptătorilor.”

(Introducere la Traducerea
sensurilor Coranului de Geoge Sale)

Această afirmație a importantului învățat creștin de renume mondial a creat în mine setea de a afla învățăturile originale ale islamului, în special pe cele legate de conceptul islamic de Dumnezeu.

Au trecut aproape patru ani, timp în care am cunoscut conținutul

Nobilului Coran. Multe lucruri mi-au atras atenția. Am discutat multe dintre punctele asupra cărora aveam îndoieli cu profesorul, care, așa cum am observat, citise Coranul de mai multe ori și chiar cu un ochi foarte critic. Acum chiar doream să cunosc câțiva învățați musulmani pentru a le adresa anumite întrebări cu privire la unele îndoieli pe care le aveam cu privire la credința islamică.

Cândva mă gândisem la hinduism, însă, ceea ce am observat în fiecare zi cu ochii mei, blestemele auzite, precum și menținerea sistemului de caste, care erau foarte răspândite înaintea noastră și, mai presus de toate, idolatria și efectuarea nenumăratelor ceremonii, nu m-au

convins să cercetez mai mult dogmele lui. Nu am putut niciodată să înțeleg superioritatea cerută exclusiv și arbitrar de către membrii acelor caste doar pentru faptul că s-a întâmplat să se nască în acestea. Am văzut cu ochii mei cum oamenii care aparțin anumitor caste sunt considerați inferiori în societate și ceilalți se comportă cu ei ca și cu un paria, nefiindu-le permisă nici măcar intrarea în templele hinduse. Am văzut că acestor oameni nu li se permite nici măcar să bea apă din fântânile destinate castelor superioare.

Dezastrul adus de hinduism în viața socială prin separarea oamenilor în caste și sub caste, ca și prin superioritatea illogică a unei caste față

de alta, este în sine așa de repulsiv, încât nimeni nu și-ar fi dat osteneala să cerceteze dogmele acelei credințe.

În timp ce mă îndoiam de sistemul castelor și de separarea sectară din societățile hinduse, mi-am amintit de limitările asemănătoare existente la creștini.

M-am întrebat: „De ce să îi critic pe alți oameni pentru convingerile lor atâta timp cât religia căreia îi aparțin eu însumi conține această separare sectară? Bisericile creștine nu sunt destinate exclusiv membrilor cultelor sau dogmelor respective? Nu există Biserici care aparțin unui anume cult sau unei anumite dogme care nu pot fi folosite

de către oamenii care aparțin altei dogme sau cult? Nu a eșuat creștinismul în reunirea omenirii într-o societate unitară? A predicat Isus toate aceste diferențe și dezacorduri pe care noi, creștinii, le-am introdus ca inovații? Atunci, nu-i așa că suntem departe de obiectivele inițiale ale misiunii lui Isus Hristos?”

Contrar diferențelor ireconciliabile și a nenumăratelor diviziuni dintre grupările hinduiste și cele ale creștinismului, am fost foarte impresionat de fraternitatea pură și adevărată practică zi și noapte de către musulmani. O moschee musulmană este un loc destinat oricui se numește musulman și nu există locuri rezervate, ca în Biserici. Am

văzut cu ochii mei musulmani din toate păturile și mediile sociale, economice și naționale, care stau toți împreună într-un singur rând, orientați spre o singură direcție, rugându-se unui Singur Dumnezeu, într-o singură limbă și care, după rugăciune, își dau mâinile unul cu celălalt. Am descoperit că fraternitatea sau egalitatea socială pretinse mai mult în teorie de alte școli de gândire din lume sunt o realitate în viața de zi cu zi a musulmanilor.

Într-o zi, am fost informat de către profesor, care cu timpul a devenit bunul meu prieten, că un predicator musulman va ține câteva cuvântări în limba engleză despre Profetul islamului, într-o sală de lângă marea moschee din orașul meu. Amândoi am

participat la acele cuvântări și am întâlnit predicatorul, care era un vechi prieten al profesorului meu. Am discutat cu lectorul câteva subiecte importante.

În timpul întâlnirii mele cu lectorul musulman, l-am întrebat dacă are bunătatea să îmi răspundă la unele întrebări pe care mi le-am pus, dorind doar să mă informez.

El a spus: „Voi răspunde cu plăcere întrebărilor tale.”

I-am pus următoarele întrebări, **la care a răspuns cu mare plăcere:**

„Ce altă dovadă aveți voi, în afară de Nobilul Coran, că Mohammed

a fost cu adevărat Profetul lui Dumnezeu?”

A răspuns: „Ai Biblia cu tine?”, la care i-am răspuns că da.

Mi-a citit următoarele versete unul după altul:

„Cu adevărat, Moise le-a zis părinților noștri: «Domnul Dumnezeuul vostru vă va ridica dintre frații voștri un Proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. ~ Și oricine nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului.» ~ De asemenea toți prorocii, de la Samuel și ceilalți care au urmat după el și au vorbit, au vestit zilele acestea.”
(Biblia, Faptele Apostolilor, 3:22-24)

„Acest Moise le-a zis fiilor lui Israel: «Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica dintre frații voștri un Prooroc ca mine: de El să ascultați.»” (Biblia, Faptele Apostolilor, 7:37)

„Isus spune: «Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.»” (Biblia, Evanghelia după Ioan, 14:16)

„Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.” (Evanghelia după Ioan, 16:7)

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. ~ Când va veni Mângâietorul, Duhul

adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.” (Biblia, Evanghelia după Ioan, capitolul 16:12-13)

Am citit fragmentele pe care le citisem de multe ori în trecut, dar, de această dată, marea convingere cu care predicatorul mi-a cerut să citesc versetele din Scripturile mele sfinte, pentru a-și susține punctul de vedere, a adus mai multă lumină asupra acestora, astfel încât să pot înțelege problema așa cum trebuie. Și, totuși, am spus: „Dar Profeția se referă la venirea lui Isus!”

El a zâmbit și mi-a spus:
„Citește din nou versetul! Nu spune versetul că Dumnezeu va trimite un profet ca Moise (Pacea fie asupra sa!), adică va trimite un bărbat născut din mamă și tată ca Moise (Pacea fie asupra sa!), în timp ce Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a născut numai din mamă? În plus, profetul promis de Dumnezeu oamenilor trebuie să fie om la fel ca Moise (Pacea fie asupra sa!), în timp ce tu îl numești pe Isus Fiul lui Dumnezeu! Moise (Pacea fie asupra sa!) a fost un profet care a adus o Lege, și acela care avea să fie la fel că acesta ar fi trebuit să aducă o lege, ori Isus doar a aplicat Legea, urmând cele Zece Porunci, pe care deja le adusese Moise (Pacea fie asupra sa!). În cele din

urmă, cineva ar trebui să își trădeze simțul comun pentru a susține că «eu» sau «acela», adică prima sau a treia persoană, înseamnă același lucru sau că cel ce pleacă profetind venirea altuia și acest altul să fie aceeași persoană.”

Argumentul era destul de logic, însă l-am întrebat pe lector: „Nu credeți în Isus ca Fiu al lui Dumnezeu? Nu poate Isus să fie Dumnezeu Însuși în formă umană?”

Lectorul a zâmbit și a răspuns cu voie bună: „Poate să existe fiul cuiva fără soție, tinere? Poate cineva care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu să-și imagineze în același timp că Fecioara Maria a fost folosită

de Dumnezeu ca soție? Haideți să căutăm protecția lui Dumnezeu împotriva unor asemenea rătăcirii diavolești ale minții noastre. Cuvântul fiu, folosit în Biblie, poate să însemne nu numai creatură, ci și cineva care a primit viață de la Dumnezeu. În același timp, ce poți să spui despre faptul că Isus se referă la el însuși ca la «fiul omului»?”

Apoi a recitat următoarele versete din Biblie:

„A venit Fiul omului, mâncând și bând, și ziceți: «Iată un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor.»”
(Biblia, Evanghelia după Luca, 7:34)

„(...) se va rușina Fiul Omului (...)” (Biblia, Evanghelia după Luca, 9:26)

„Când zicea că: «Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor (...)»” (Biblia, Evanghelia după Luca, 24:7)

„(...) v-o va da Fiul Omului (...)” (Biblia, Evanghelia după Ioan, 6:27)

Isus se referă la Dumnezeu ca la Tatăl lui și, de asemenea, ca la Tatăl nostru, ceea ce înseamnă că Dumnezeu este Tatăl (**Creatorul**) nostru, al tuturor și, prin urmare, că Isus era fiul lui Dumnezeu în sensul Creației lui Dumnezeu și că acest termen folosit de

către Isus poate fi înțeles numai prin sensul de «rob al lui Dumnezeu», așa cum se referă Isus la el însuși. Așa ceva este arătat de către versetele prin care fiecare profet al lui Dumnezeu, începând de la Adam, este denumit fiul lui Dumnezeu în Evanghelia după Luca, capitolul 3, versetele de la 23 la 30. Isus este numit fiul lui Iosif și genealogia lui Iosif ajunge până la Adam, care este numit fiul lui Dumnezeu. Citește versetul 38 al aceluiași capitol: «(Care era) Fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu.» (Biblia, Evanghelia după Luca, 3:38)

Aceste răspunsuri din Biblie au creat o impresie profundă în mintea mea cu privire la studiul comparativ

folosit de către musulmani și la cât de puternici și de logici sunt în credința lor cu privire la Unicitatea lui Dumnezeu.

L-am întrebat pe predicator:

„Credeți în Biblia cea Sfântă ca fiind o Carte de origine Divină sau nu?”

Ca răspuns la întrebarea mea, mi-a cerut să răspund la următoarele întrebări:

Întrebările sale	Răspunsurile mele
Biblia din mâinile tale este cartea pe care a scris-o Isus, drept o Scriptură revelată de	Nu.

Dumnezeu?

Isus a poruncit sau a dorit în oricare moment al vieții sale să se scrie ceva referitor la el?

Nu.

Biblia din mâinile tale a fost scrisă în timpul vieții lui Isus?

Nu.

Biblia din mâinile tale a fost scrisă imediat după plecarea lui Isus ?

Nu.

Apoi a spus: „Citește, te rog, la pagina 17 din cartea Fondatorul creștinismului și religia lui, care a fost publicată de către «Societatea literară

creștină», din Madras. În această carte, se spune:

«Întreaga Biblie cuprinde șaiszeci și șase de cărți, scrise de patruzeci de scriitori diferiți, într-o perioadă de aproximativ 15 secole. În carte se subliniază clar faptul că ISUS ÎNSUȘI NU A SCRIS NIMIC. Învățătura orală a fost timp de mulți ani unicul mijloc utilizat pentru răspândirea creștinismului. Primele scrieri ale Noului Testament au fost compuse pentru călăuzirea acelor recent convertiți.»

În aceeași carte, găsim: «Au fost scrise, probabil, la aproximativ douăzeci de ani după moartea lui Hristos.»

La pagina 18, **scrie:**
«Evangheliile nu arată întreaga istorie a vieții lui Hristos. Ele sunt în majoritatea lor niște scrieri memorialistice.»”

Eu am spus: „Dar Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, inspirat și scris de către apostolii lui Isus!”

El a zâmbit din nou și a spus: „Domnule Thomas, dacă Biblia este cartea apostolilor și a lui Isus, cum explicați diferențele din Biblie, fiind vorba despre Cuvântul venit de la Dumnezeu... nu conține Biblia Catolică anumite cărți pe care variantele protestanților nu le conțin?”

Ați citit ce spune K. Wilson în legătură cu Biblia, în introducerea lucrării sale, Diaglot, publicată de Watch Tower Society? «Dacă nu ar fi fost editată cu autorizație regală, nu ar fi fost prețuită acum de către protestanții englezi și americani, cu toate că a venit direct de la Dumnezeu. S-a dovedit că aceasta conține mai mult de 20.000 de greșeli!

Aproximativ 700 de manuscrise grecești sunt necunoscute și câteva dintre acestea sunt foarte vechi, în timp ce traducătorul versiunii comune a avut la îndemână doar aproximativ 8 manuscrise și niciunul dintre ele nu este datat înainte de secolul al X-lea.»

Nu se bazează Biblia pe 8 manuscrise... în timp ce astăzi sunt

disponibile 700 de manuscrise? Dacă tot ceea ce este conținut în aceste manuscrise constituie, de asemenea, Cuvântul venit de la Dumnezeu, de ce aceste manuscrise au rămas pe din afară? În lumina tuturor acestor fapte pe care acum le cunoașteți, dacă încă mai credeți că Biblia este Cuvântul venit de la Dumnezeu, puteți să faceți asta, dar nu puteți aștepta ca întreaga lume să facă același lucru. Dacă recurgeți la o anchetă serioasă și imparțială a Vechiului și Noului Testament, veți găsi în acestea totalitatea blasfemiilor inventate de mintea evreiască împotriva lui Lot, David, Noe și Avraam (**Pacea fie asupra lor!**), care au fost trimișii lui Dumnezeu. **Vezi:**

„Noe a început să fie lucrător de pământ și a sădit o vie. ~ A băut vin, s-a îmbătat și s-a dezgolit în mijlocul cortului său. ~ Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și le-a spus celor doi frați ai lui afară. ~ Atunci Sem și Iafet au luat mantaua, au pus-o pe umeri, au mers înapoi și au acoperit goliciunea tatălui lor; fiindcă fețele le erau întoarse înapoi, n-au mai văzut goliciunea tatălui lor.” (Biblia, Geneza, 9:20-23)

Și Lot a comis adulter cu cele două fiice ale lui:

„Lot a ieșit din Țoar și a rămas pe munte, cu cele două fete ale lui, căci s-a temut să rămână în Țoar. A locuit într-o peșteră, cu cele două fete ale lui.

~ Cea mai mare a zis celei mai tinere:

«Tatăl nostru este bătrân și nu mai este niciun bărbat în ținutul acesta, ca să intre la noi, după obiceiul tuturor țărilor. ~ Vino să punem pe tatăl nostru să bea vin și să ne culcăm cu el, ca să ne păstrăm sămânța prin tatăl nostru.» ~ Au făcut, dar, pe tatăl lor de a băut vin în noaptea aceea; și cea mai mare s-a dus și s-a culcat cu tatăl ei. El n-a băgat de seamă nici când s-a culcat ea, nici când s-a sculat. ~ A doua zi, cea mai mare a zis celei mai tinere:

«Iată, eu m-am culcat în noaptea trecută cu tatăl meu; haidem să-i dăm să bea vin și în noaptea aceasta și du-te de te culcă și tu cu el, ca să ne păstrăm sămânța prin tatăl nostru.» ~ Au dat tatălui lor de a băut vin și în noaptea

aceea; apoi cea mai tânără s-a dus și s-a culcat cu el. El n-a băgat de seamă nici când s-a culcat ea, nici când s-a sculat. ~ Cele două fete ale lui Lot au rămas astfel însărcinate cu tatăl lor. ~ Cea mai mare a născut un fiu, căruia i-a pus numele Moab; el este tatăl moabiților din ziua de azi. Cea mai tânără a născut și ea un fiu, căruia i-a pus numele Ben-Ammi: el este tatăl amoniților din ziua de azi.” (Biblia, Geneza, 19:30-38)

David a luat-o pe soția vecinului său:

„Într-o după amiază, spre seară, David s-a sculat de pe pat; și, pe când se plimba pe acoperișul casei împărătești, a zărit de acolo o femeie

care se scälda și care era foarte frumoasă la chip. ~ David a întrebat cine este femeia aceasta și i-au spus: «Este Bat-Şeba, fata lui Eliam, nevasta lui Urie, hititul.» ~ Și David a trimis niște oameni s-o aducă. Ea a venit la el și el s-a culcat cu ea. După ce s-a curățat de necurăția ei, ea s-a întors acasă. ~ Femeia a rămas însărcinată și a trimis vorbă lui David, zicând: «Sunt însărcinată.» ~ Atunci David a trimis următoarea poruncă lui Ioab: „Trimitemi pe Urie, hititul.” Și Ioab a trimis pe Urie la David. Urie a venit la David, care l-a întrebat despre starea lui Ioab, despre starea poporului și despre mersul războiului. ~ Apoi David i-a zis lui Urie: «Coboară-te acasă și spală-ți picioarele.» Urie a ieșit din casa

împărătească și a fost urmat de un dar din partea împăratului. ~ Dar Urie s-a culcat la poarta casei împărătești, cu toți slujitorii stăpânului său și nu s-a coborât acasă la el. ~ Au dat de știre lui David despre aceasta și i-au spus: «Urie nu s-a coborât la el acasă.» Și David i-a zis lui Urie: «Nu vii tu oare din călătorie? Pentru ce nu te-ai coborât acasă?» ~ Urie i-a răspuns lui David: «Chivotul și Israel și Iuda locuiesc în corturi, domnul meu Ioab și slujitorii domnului meu sunt tăbărâți în câmp și eu să intru în casă să mănânc și să beau și să mă culc cu nevasta mea?! Viu ești tu și viu este sufletul tău, că nu voi face lucrul acesta.» ~ David i-a zis lui Urie: «Mai rămâi și astăzi aici și mâine îți voi da drumul.»

Și Urie a rămas la Ierusalim în ziua aceea și a doua zi. ~ David l-a poftit să mănânce și să bea cu el și l-a îmbătat; și seara Urie a ieșit și s-a culcat cu slujitorii stăpânului său, dar nu s-a coborât acasă. ~ A doua zi dimineața, David a scris o scrisoare lui Ioab și a trimis-o prin Urie. ~ În scrisoarea aceasta scria: «Puneți pe Urie în locul cel mai greu al luptei și trageți-vă înapoi de la el, ca să fie lovit și să moară.» ~ Ioab, împresurând cetatea, l-a pus pe Urie în locul pe care-l știa apărat de ostași viteji. ~ Oamenii din cetate au făcut o ieșire și s-au bătut împotriva lui Ioab; au căzut mulți din popor, din slujitorii lui David, și a fost ucis și Urie, hititul.” (Biblia, 2 Samuel, 11:2-17)

Am întrebat: „Ce? Voi, musulmanii, credeți că alți profeți ai lui Dumnezeu, în afară de Mohammed, sunt absolut lipsiți de păcat și evlavioși?”

El mi-a răspuns, **rostind versete din Coran:**

„Spuneți: «Noi credem în Allah și în ceea ce ne-a fost trimis nouă și ceea ce a fost trimis lui Avraam, lui Ismail, lui Isaac, lui Iacob și semințiilor; în ceea ce le-a fost dat lui Moise și lui Isus și în ceea ce le-a fost dat [tuturor] profeților de către Domnul lor. Noi nu facem deosebire între ei! Noi Lui Îi suntem supuși [musulmani]!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, **2:136**]

„Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea și dreptcredincioșii. Fiecare [dintre ei] a crezut în Allah, în îngerii Lui, în Scripturile Lui și în trimișii Lui. [și ei zic]: «Noi nu facem nicio deosebire între vreunul dintre trimișii Săi.» Și ei au zis: «Noi auzim și ne supunem! Iertarea Ta [o implorăm], Doamne, și la Tine este întoarcerea!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 2:285]

Versetele din Nobilul Coran de mai sus sunt dovada clară că, la bazele credinței sale, se află faptul că un musulman trebuie să creadă nu numai în Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ci și în toți ceilalți Profeti și

Mesageri (**Pacea fie asupra lor!**), ca fiind demni de încredere și evlavioși și că nu trebuie să se facă nicio diferență între ei. Următorul verset din Coran ne informează asupra faptului că toți Profeții (**Pacea fie asupra lor!**) au venit de la Dumnezeu pentru toate comunitățile de pe întreg Pământul:

„(...) și nu este comunitate care să nu fi avut un prevenitor.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, [35:24](#)]

M-a convins, astfel, că doar islamul este o credință atotcuprinzătoare, care recunoaște toate celelalte religii și care conține o împlinire armonioasă a întregului bine, care este găsit doar parțial în celelalte

religii ale lumii. Cartea Sfântă a islamului, Coranul cel Nobil, este Revelația finală a Adevărului Divin. Gândirea limitată a omului din diferite timpuri nu le-a permis nici Profeților precum Isus (**Pacea fie asupra sa!**) să reveleze întregul adevăr. Isus (**Pacea fie asupra sa!**) a trebuit să plece lăsând încă multe lucruri pe care ar fi trebuit să le spună oamenilor (**a se vedea Ioan, 16:14**). Isus (**Pacea fie asupra sa!**) a trebuit să le pună oamenilor să aștepte până la sosirea Spiritului Adevărului, care va revela întregul adevăr (**a se vedea Ioan, 16:13**).

Am fost impresionat apoi de aspectul universal al religiei islamice. Fiecare răspuns al lectorului era dat cu o siguranță de neclintit și cu argumente

de netăgăduit. M-am trezit făcând diferența între adevărul autentic și produsele minciunii și am aflat atât de multe lucruri noi, față de care am fost orb în toți acești ani. Însă, nu știam cum să împac răsăritul unei cunoașteri a adevărului cu credința mea de bază, dogmatică și oarbă, și cu rămânerea mea în credința creștină, căreia îi aparțineam. Voiam să găsesc câteva nereușite din partea lectorului pentru a răspunde satisfăcător unor întrebări sau altora, pentru a putea avea vreo scuză, fie ea și una falsă, pentru a-mi păstra poziția în credința creștină.

Lectorul a continuat după puțin timp cu întrebarea: „Pot să te întreb și eu ceva, dacă nu te deranjează, **pentru informarea mea?**” **Am răspuns:** „Da.”

El a întrebat: „Crezi în Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu sau Dumnezeu Însuși?” Am spus: „Isus este Dumnezeu Însuși în forma Fiului Său.”

El a spus: „Poți vreodată să-ți imaginezi pe cineva ca fiind un Dumnezeu Nemuritor, dar care este în același timp un muritor (om) ce poate să cadă mâinile altor muritori și să sufere moartea? Poate ceva fi sus și în același timp jos, negru și în același timp alb? Poate să fie întuneric și în același timp lumină? Ce filosofie este asta?” A continuat, **spunând:** „Te-ai gândit vreodată că există o altă întrebare referitoare la doctrina Trinității la care este necesar să răspundă fiecare trinitarian, **și anume:** dacă fiecare trei existențe diferite care

sunt trei entități diferite sunt de asemeni în același timp una, cu o unitate absolută în toate sensurile perfecte sau înțelesurile unității, care este controlul comun ce le face să rămână trei, dar, de asemenea, una singură și în același timp? Dacă este vreun factor ce provoacă acest fenomen extraordinar, atunci puterea supremă cauzală, care controlează numărul și unitatea, poate fi doar Dumnezeuul Atotputernic și nu una dintre cele trei entități, care sunt componente controlate. În plus, intervine o altă întrebare problematică la care un credincios în Trinitate va trebui să răspundă, cum ar fi «**Cine este cel care controlează sau determină separarea unei unități în trei altele**

diferite și nu mai multe sau mai puține?»

Trebuie să existe o cauză pentru acest fenomen controlat și acest factor cauzativ care acționează deasupra celorlalte, iar aceasta va fi Dumnezeu Cel Atotputernic și nu vreuna dintre părțile Trinității, care sunt doar rezultatul Cauzei Superioare care controlează.

În același fel, **apare întrebarea:** care este forța cauzală, care le determină pe cele trei să fie doar una când se unesc, în loc să se separe în mai multe grupuri de entități și, dacă există vreo astfel de cauză, acea cauză supremă ce controlează este Dumnezeu, Cel Atotputernic, și nu

vreuna dintre cele trei, care sunt doar niște entități subordonate. În nicio circumstanță, niciun om sensibil nu va putea vreodată să creadă în mod logic în vreun efect fără vreun factor cauzal care îl produce.

În orice caz, Sfânta Treime este doar o doctrină problematică creată de Biserica creștină, pe care niciun raționament logic nu o poate dovedi ca fiind adevărată.”

A trebuit inevitabil să fiu de acord cu părerile lectorului, întrucât acum nu puteam să cred în mod logic că există o entitate sau o existență care, în același timp, să fie și opusul ei însăși.

„Aș dori, domnule Thomas, a spus lectorul, să vă gândiți puțin dacă această credință care spune că Isus este Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu coincide cu faptul că era atât de terorizat de răstignirea iminentă, **încât el a strigat:** «Eli, Eli Lama Sabachtani? (adică Doamne, Doamne de ce m-ai părăsit?)» (Biblia, Matei, 27:46)

Ce filosofie este aceasta? Dacă Isus era Dumnezeu Însuși, aceasta înseamnă că Dumnezeu a fost părăsit de Însuși Dumnezeu și poate Dumnezeu să se simtă disperat și să strige pentru a fi salvat?

Însăși Biblia dumneavoastră, domnule Thomas, relatează că Fiul lui Dumnezeu a fost părăsit de Tatăl lui

(Dumnezeu), caz în care fiul părăsit pierde, în mod automat și foarte natural, privilegiile personale de fiu și relația lui de fiu față de tată. Ce spuneți? Ce beneficiu poate să aibă atașamentul față de un fiu părăsit? Domnule Thomas, vă rog să răspundeți!”

Eram uluit și nu știam ce să spun și ce să fac cu credința pe care o aveam deja ca un creștin devotat.

„De altfel, a contiuat lectorul, credeți că Isus este Dumnezeu Însuși atunci când cade jos plângând, rugându-se ca altcineva să-i ia cupa morții prin răstignire?”

Am întrebat: „Bine, domnule, dar cum împăcați violența folosită de Profetul islamului cu faptul că a fost Trimisul lui Dumnezeu?”

Imediat a sosit și răspunsul predicatorului: „Vă rog, domnule Thomas, să citați un singur caz din întreaga istorie a vieții Profetului Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), care arată că a comis vreodată un act de violență neprovocat sau un singur caz în care el a luat cea mai mică inițiativă de a ataca fie și un singur suflet. Fiecare expediție de luptă pe care a condus-o sau pe care a permis-o era doar pentru autoapărare! Biblia nu predică autoapărarea. Biblia promovează capitularea de sine într-o asemenea

măsură încât trebuie să oferi tot ceea ce posezi atunci când ceea ce ai în mână ți-a fost luat de către agresor. Urmează vreun creștin așa ceva?

Dincolo de istoria politică a națiunilor creștine europene, nu vă amintiți metodele inumane folosite de creștinism pentru a-și răspândi credința?”

Am fost rușinat să ascult cele relatate și a trebuit să ascult în tăcere amintirea comportamentului rușinos al creștinilor. În final, **am îndrăznit să pun o ultimă întrebare:** „Există dogma ștergerii păcatelor omului prin sângele lui Isus. Isus a plătit prețul păcatelor omului, adică oricine crede în Isus se

purifică și se salvează... aveți așa ceva în islam?”

Lectorul a zâmbit și mi-a **răspuns:** „Tinere, cel mai mare dar de la Dumnezeu către omenire este rațiunea. Dacă omul o pierde din greșeala lui, atunci nimeni nu-l poate ajuta. Întâi spune-mi dacă dogma coincide cu rațiunea. De exemplu, A este creștin, adică el crede în Isus ca salvator al lui, jefuiește casa lui B și pe membrii familiei lui B. Logica este de acord ca A să rămână nepedepsit de lege, în special de Legea Domnului cel Drept al Universului, **doar pentru faptul că A îl acceptă pe Isus ca salvator al lui?**” A trebuit să spun: „Nu.”, căci altfel ar fi însemnat să îmi

abandonez rațiunea și să merg împotriva cuvântului drept.

El a continuat: „Există un aspect foarte grav al dogmei iertării păcatelor prin sângele lui Isus, adică atunci când plătim pentru un lucru aceasta devine proprietatea noastră și fostul proprietar al acestuia își pierde în totalitate dreptul de a și-l însuși datorită prețului pe care deja l-a primit, nu-i așa?” **Am spus:** „Da!” **Apoi mi-a spus:** „Dacă păcatele omului au fost plătite, Dumnezeu nu are niciun drept să pedepsească vreun păcătos! Fiecare păcătos care pur și simplu crede în Dumnezeu este liber să facă în această lume orice îi impun instinctele lui crude, pentru că Dumnezeu, Domnul lui, nu are niciun drept să judece vreun

păcătos, dat fiind că Isus și-a însușit prețul păcatelor lui. Poate fi așa ceva logic sau rațional? Poate această doctrină să ajute ca viața pe Pământ să continue vreun moment în pace și siguranță?” El a continuat: „Reține, te rog, că islamul își dorește ca fiecare individ să fie menținut conștient de faptul că este făcut răspunzător pentru propria sa viață individuală, ca și pentru interesul vieții colective din această lume, el însuși ca membru nu doar al rasei umane, ci și al Creației lui Dumnezeu ca întreg. Islamul cheamă încontinuu și îndrumă omul către Calea cea Dreaptă, cu promisiunea unei vieți fericite în Viața de Apoi și îl previne în mod repetat împotriva viciilor și pedepsei – consecință a lor,

din partea Domnului Cel Drept.
Coranul cel Glorios ne avertizează în
mod repetat, **spunând:**

«Și fiți cu frică de o Zi în care
nu va putea face un suflet pentru alt
suflet nimic și nu se va lua de la el
schimb, nu se va primi pentru el
mijlocire, nici nu va putea fi el ajutat!»
[Traducerea sensurilor Coranului cel
Nobil, **2:123**]

«Cel care urmează Calea cea
Dreaptă o urmează numai pentru sine
însuși, iar cel care rătăcește, rătăcește
tot pentru sine însuși. Și nu va purta
[un suflet] încărcat povara altuia și Noi
nu am chinuit [niciodată un neam]
înainte de a-i trimite un profet.»

[Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 17:15]

«O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Khabīr (Atoateștiutor).» [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 49:13]

În timp ce amenință omul cu o pedeapsă cumplită pentru răutățile pe care le face, Nobilul Coran sugerează, de asemenea, Mila infinită a lui Dumnezeu, Cel Milostiv, care nu vrea ca omul, oricât ar fi de păcătos, să nu aibă niciun fel de speranță privind Mila

și Iertarea Sa. Singura condiție pentru iertare este căința păcătosului pentru păcatele lui și voința de a-și îndrepta comportamentul în viitor, însoțită de supunerea din toată inima și din recunoștința față de Domnul Cel Milostiv pentru Îndurarea Sa infinită.

Pentru Numele lui Dumnezeu, domnule Thomas, spuneți-**mi ce credeți că este mai logic**: ca omul să fie depravat și lipsit de griji față de păcat (adică să-l facă să aibă o convingere illogică în legătură cu prețul păcatelor lui, ca și cum ar fi fost plătite de cineva) sau să fie prevenit și determinat să se dedice virtuții și să stea departe de vicii (adică să-l înștiințeze de consecințele naturale, de pedeapsa Domnului Cel Drept, pentru

oricare comportament urât și lipsit de supunere)?”

Am simțit în acea zi vidul dogmei ispășirii pe care este clădit întreg edificiul credinței creștine. Mila Divină a lui Dumnezeu a răsărit în inima mea, o nouă lumină a Îndrumării Divine. I-am mulțumit Domnului că m-a scos din ghearele acestei convingeri dogmatice înșelătoare și că m-a îndreptat către islam, pe care l-am găsit singur, printr-o căutare nepărtinitoare, mergând către Calea cea Dreaptă și Corectă, care conduce la salvarea pe care Dumnezeul Cel Milostiv Însuși i-a trimis-o omenirii prin ultimul Său Trimis, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Când am dezvăluit consimțirea mea față de argumentul adevărat oferit de predicator și i-am mulțumit, el mi-a spus: „Thomas, trebuie să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru că te-a binecuvântat cu îndeplinirea promisiunii Lui, pe care a făcut-o tuturor celor care caută adevărul cu sinceritate!”

Allah Cel Milostiv, prin infinita Sa Milă, Și-a îndeplinit Promisiunea Sa, aceea de a Îi oferi omenirii îndrumarea eternă prin Nobilul Său Profet, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra Sa!), care a acționat întotdeauna conform Îndrumării Lui, Cel Atotputernic.

După ce am parcurs atâtea argumente puternice și imbatabile împotriva doctrinei Sfintei Treimi și, de asemenea, a multor alte credințe fundamentale creștine, m-am minunat cum atâtea credințe ilogice au putut atrage un număr atât de uriaș de oameni din întreaga lume.

Odată, l-am găsit pe tatăl meu întorcându-se acasă foarte fericit și, imediat după venirea lui, m-a chemat și mi-a spus: „Vei fi bucuros să afli, dragul meu fiu, că azi am adus o sută nouă suflete în grupul nostru! Pentru botezul unui număr așa de mare, părintele reverend, șeful misiunii noastre, a fost mulțumit de serviciile mele și mi-a mărit salariul, mi-a oferit posibilitatea de a călători și m-a

recompensat în funcție de numărul oamenilor care au fost botezați datorită străduinței mele!”

L-am întrebat: „Cine sunt, tată, cei care s-au botezat?”

El a răspuns: „Sunt din cinci sate de aici, dimprejur. Bărbați, femei și copii.”

Am întrebat: „Sunt toți educați?”

El mi-a răspuns: „Nu, sunt oameni săraci din zone sărăcicioase, muncitori de pe câmpurile de orez ale satelor lor.”

L-am întrebat dacă ei au înțeles pe deplin angajamentul pe care și l-au

luat prin convertirea lor la credința creștină. Se va supune oricare dintre ei vreunei examinări amănunțite făcute împotriva dorinței lor de a părăsi grupul din care făceau parte pentru a intra în rândurile credincioșilor creștini?

Tata a răspuns: „Ce vrei să spui? Ți-am spus că ei sunt toți needucați, analfabeți, săraci, lucrători din cătune sărăcicioase! Grupul cuprinde bărbați, femei și copii. Acum voi merge acolo în fiecare zi și îi voi pregăti pentru a ni se alătura în doctrina credinței noastre.”

Auzind acestea, am zâmbit, iar tatăl meu, văzându-mă reacționând

astfel, m-a întrebat: „De ce zâmbești, Thomas? Ce s-a întâmplat?”

I-am spus: „Nimic, tată! Nu văd în această convertire în masă niciun motiv de mândrie sau de plăcere, pe care orice religie adevărată sau orice credință logică și autentică și-o poate însuși, pentru că nu este nimic altceva decât exploatarea ignoranței și a lipsei de educație a bieților lucrători. Este îndrumarea celor nevăzători mental spre ceva ce ai nu cunosc și nici nu recunosc!

Tu crezi, tată, că orice om rezonabil poate cu adevărat să fie mândru de faptul că a făcut ca niște bărbați, femei și copii analfabeți să accepte idealurile lui și să pretindă în

mod justificat chiar și cel mai mic merit sau valoare pentru acest gând?

În timp ce trecerea la o altă credință, așa cum este, spre exemplu, islamul, se face numai după un studiu detaliat și o analiză a celui învățat, care are perfecta convingere a lucrului pe care îl face, noi, creștinii, ne mândrim cu succesul nostru în mărirea rândurilor noastre prin convertirea în masă a lucrătorilor analfabeți, care, prin anumite circumstanțe, sunt forțați să accepte doctrina creștină fără să știe dacă ceea ce fac este corect sau greșit?! O minte ignorantă este ca o hârtie albă, cineva poate desena pe ea orice fantezie dorește și, odată ce schița este făcută pe un material așa de fraged, orice artist se poate mândri că a făcut

singur acest desen. Dacă astăzi, pentru a câștiga simpatia maselor ignorante, ne lăudăm în fața convertiților analfabeți cu umanitatea și cu sacrificiul nostru de sine doar pentru a extinde credința, uităm de asemenea Edictul de la Milan. Și cum vor putea, tată, toate înregistrările istoriei să șteargă urmele sălbăticiiei comise de către creștinism împotriva bieților evrei neajutorați, numai din dorința de a își îngroșa rândurile?”

Am continuat: „Dacă îmi permiți, tată, aș vrea să știu de la tine dacă Biblia din mâinile tale trebuie doar citită, memorată și predicată altora sau trebuie să și acționăm conform ei în viața noastră de zi cu zi? Dacă trebuie să acționăm în

conformitate cu ea, poți să-mi arăți, tată, dacă în lumea creștină poate fi vreodată practicat principiul întoarcerii și celuilalt obraz după ce a fost pălmuit primul? Până acum, a putut vreodată orice creștin sincer să-și dăruiască propria cămașă după ce haina i-a fost luată? Poți, tată, să cedezi casa noastră dacă cineva ne invadează și ne ia posesiunile sau orice cameră, bazându-te pe aceste premize? Dacă puterile creștine ale lumii cred cu adevărat în această doctrină a sacrificiului de sine, de ce își întrețin forțele militare și pe oamenii legii?

Te rog să-mi spui, tată, dacă este de vreun folos o credința în orice ideal de aur care poate împodobi paginile vreunei cărți și care poate fi

doar predicată, dar niciodată practică. De ce să nu acceptăm rațional doctrina autoapărării promovate de islam și principiul iertării atacatorilor noștri, dacă ei se căiesc și-și îndreaptă faptele?

Pentru Numele lui Dumnezeu, spune-mi, tată, cum pot trei lucruri diferite să fie în același timp ceva unic absolut, atât din punct de vedere numeric, cât și în natura esențială a unității perfecte?

Pe ce bază rațională poate cineva, care este părăsit de Dumnezeu, să fie Dumnezeu Însuși și dacă Isus este considerat ca Fiul lui Dumnezeu, care poate fi relația unui tată cu fiul părăsit?

Ce drept a avut creștinismul să pretindă vreun adevăr atunci când extinderea lui s-a produs prin atrocități inumane, comise de forțele creștine împotriva bieților evrei neajutorați? Conduita crimelor brutale făcute în numele lui Hristos a fost consemnată în întregime chiar de către autoritățile creștine prin Edictul de la Milan și prin faimosul învățat creștin, Gibbon, în cunoscuta sa lucrare, Declinul și căderea Imperiului Roman.

Doctrina ispășirii prin sângele lui Hristos îi va atrage în mod firesc pe acei nelegiuiți care au păcătuit și care nu vor să renunțe la păcate, sub protecția doctrinei conform căreia prețul păcatelor lor a fost deja plătit dinainte și că oricât de păcătoși ar fi, ei

nu vor fi pedepsiți în final pentru crimele lor atroce, căci Isus a plătit deja pentru păcatele omului și, astfel, Dumnezeu și-a pierdut pretențiile de a-i pedepsi pe păcătoși ulterior.

Sunt foarte multe lucruri, tată, care au nevoie de un studiu obiectiv și de un raționament imparțial.

Îți spun, tată, oricare ar fi consecințele și orice nenorocire m-ar putea afecta, eu am decis singur să nu-mi vând sau să-mi abandonez conștiința și rațiunea crezând în doctrine dogmatice atât de iraționale. Am îmbrățișat islamul și, dacă nu te superi pe mine, te rog să-mi permiți să-ți explic detaliile cercetărilor mele; iar acest lucru îl voi face de câte ori mi se

va cere s-o fac. Nu-mi place ca vreo convingere sau vreo credință de-a mea să fie acceptate de cineva prin forță, pentru că religia islamică, pe care mărturisesc acum deschis că am îmbrățișat-o, se bucură de faptul că nu va exista nicio constrângere în ceea ce privește credința și că adevărul a fost revelat împotriva minciunii.”

Spre surprinderea mea, am observat că tatăl meu a urmărit extrem de atent expunerea mea, punctele de vedere și convingerile mele, iar la sfârșit mi-a spus:

„Fiule, să nu crezi că tatăl tău este un idiot. M-am confruntat uneori cu astfel de idei în viața mea, când am avut ocazia să discut despre religie cu

prietenii mei musulmani. Pentru Numele lui Dumnezeu, păstrează aceste lucruri strict pentru tine. Altfel fii sigur că vom fi aruncați afară, în stradă, ca nevoiașii.”

Câteva zile mai târziu, tatăl meu s-a decis să se declare, de asemenea, musulman.

Acum, pentru informarea și îndrumarea fiecărui căutător al adevărului, mărturisesc deschis rezultatele cercetării mele sincere și anume că islamul nu este doar ultima religie măreață, ci este, în același timp, credința perfectă, care cuprinde tot binele. Una dintre cele mai distinctive și frapante caracteristici ale islamului este aceea că le cere adeptilor săi să

creadă în toate religiile lumii, care au precedat islamul, care au fost revelate de Allah pentru popoarele respective ale acelor ani. Unul dintre fundamentele acestei credințe este faptul că adepții săi trebuie să creadă în toți profeții (**Pacea fie asupra lor!**), care au fost trimiși pe Pământ înainte de Profetul Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), ca fiind adevărați și fără de păcat.

Mohammed este numele Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) prin care credința a fost revelată în forma sa completă și perfectă pentru omenire în ansamblul ei și pentru toate timpurile. Occidentul este cel care a numit credința cu numele de „mahomedanism”, pentru a

semăna cu modelul creștinismului, budismului, confucianismului, zoroastrismului sau hinduismului. Pe de altă parte, numele acestei religii se regăsește deja în cartea sa, Coranul cel Nobil, ca „islam” și Profetul islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se numește musulman la fel ca oricare alt credincios. Așa cum diferiți Profeți (Pacea fie asupra lor!) au propovăduit același adevăr printre popoare diferite în timpuri diferite, în diferite limbi, tot astfel fiecare Profet al lui Allah este descris în Coranul cel Nobil ca fiind musulman. Astfel am găsit, dincolo de orice îndoială, faptul că islamul este religia de care omenirea are nevoie pentru progresul său în toate

sferele materiale și spirituale, pentru a obține, în final, salvarea.

O scurtă introducere în islam

Cuvântul islam înseamnă a te supune în totalitate lui Allah Preaînaltul, crezând în Unicitatea Lui, arătând aceasta prin adorarea doar a Lui și prin părăsirea oricărui tip de politeism (**shirk**).

Islamul este singura religie acceptată de către Allah Preaînaltul. Este religia finală, care a abrogat toate religiile precedente. Allah nu acceptă de la robii Săi altă religie în afară de aceasta.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Nobil:

„(Unica) religie acceptată de Allah este islamul (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 3:19]

El, Preaînaltul, spune, de asemenea:

„Acela care dorește o altă religie decât islamul, nu-i va fi acceptată și el se va afla în Viața de Apoi printre cei pierduți.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 3:85]

Cum poate îmbrățișa cineva islamul: prin mărturisirea de credință.

(Ash-hadu al-lā ilāha illa Allah
ua ash-hadu anna Mohammedan Ar-
Rasul Allah.)

Pentru a intra în islam, trebuie să știi sensul acestei mărturisiri și să o rostești din pură convingere, fără a avea nici cea mai mica îndoială.

Interpretarea Shahādei (mărturisirea de credință)

Ash-hadu semnifică mărturisesc cu bună-știință și credință și fără cea mai mică îndoială.

Lā ilāha illa Allah înseamnă: nu există altă Divinitate demnă de adorare în afară de Allah.

Ua ash-hadu anna Mohammedan Ar-Rasul Allah semnifică: și mărturisesc că Mohammed este Robul și Trimisul lui Allah pentru oameni și djinni.

Înțelesul general al mărturisirii de credință este că „Nu există altă Divinitate demnă de adorare în afară Allah și Mohammed este Robul și Trimisul său.” (ne supunem Poruncilor Sale și ne oprim de la ceea ce El și Trimisul Său ne-au interzis. Credem toate lucrurile asupra cărora El ne-a informat și în faptul că Allah Preaînaltul nu trebuie să fie adorat decât în felul în care El ne-a învățat).

Scriptura Divină a islamului:

este reprezentată de Coranul cel Glorios, care este Cuvântul lui Allah Preaînaltul revelat Profetului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) prin

intermediul Îngerului Său, Gavrîl
(Pacea fie asupra sa!).

Este de datoria fiecărui musulman să memoreze întreaga Carte sau măcar o parte destul de însemnată din aceasta pentru a-și putea îndeplini rugăciunile obligatorii zilnice.

Într-adevăr, toate Cărțile precedente au fost distorsionate de către oameni, însă Nobilul Coran a rămas în forma lui pură, așa cum i-a fost revelat Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah Cel Atotputernic a promis să îl păstreze până în Ziua Judecății.

Allah Preaînaltul spune:

„Într-adevăr, Noi am pogorât
Coranul și Noi îi vom fi păzitori!”
[Traducerea sensurilor Coranului cel
Nobil, 15:9]

**Din acest motiv, nimeni nu
poate să-l modifice.**

După ce a fost înțeleasă
semnificația celor două părți ale
mărturisirii de credință, ea este rostită
și acceptată din toată inima de către cei
care trec la islam (fără a fi constrânși
în vreun fel pentru a accepta aceasta
ori cu promisiunea unor lucruri
materiale pentru a o pronunța), iar acea
persoană devine musulmană, fapt
pentru care unele practici vor deveni
obligatorii, iar pe altele va trebui să le
evite. Dacă el moare după ce le-a

rostit, cu Voia lui Allah Preaînaltul, va intra în Paradis, chiar dacă nu a făcut nicio faptă bună.

Cei cinci stâlpi ai islamului:

acești stâlpi trebuie să fie îndepliniți fizic, prin acțiuni, indiferent că acțiunea este confirmată în inimă, rostită sau este una fizică.

Primul stâlp al islamului: mărturisirea de credință (**Shahādah**), prin care se spune:

„Nu există nicio altă Divinitate demnă de adorare în afară de Allah și Mohammed, fiul lui ‘Abd Allah, este Robul și Mesagerul trimis de către Allah Preaînaltul oamenilor și djinnilor deopotrivă, pentru a-i călăuzi în

adorarea doar a lui Allah, fără a-i face Lui asociați.”

Al doilea stâlp al islamului:
rugăciunea (**As-Salāh**)

Sunt cinci rugăciuni obligatorii în timpul unei zile din viața musulmanului. Recompensa pe care musulmanul o primește prin practica lor zilnică va fi egală cu recompensa a cincizeci de rugăciuni, dacă sunt făcute în condițiile necesare, respectându-se stâlpii și faptele obligatorii. **Unele dintre condițiile ei sunt următoarele:** persoana care vrea să se roage trebuie să fie musulmană, sănătoasă, să fie ajunsă la vârsta la care poate discerne între bine și rău, a făcut wuḍū‘ (**abluțiunea**) și intenția (**de a-și face cu**

hotărâre rugăciunea), precum și orientarea spre qiblah (locul spre care se îndreaptă musulmanii în momentul când se roagă) în timpul rugăciunii.

Al treilea stâlp al islamului:
dania obligatorie anuală (**Az-Zakāh**)

Este datoria fiecărui musulman, a cărui bogăție a atins nisāb-ul (suma minimă necesară, care îi cere deținătorului să plătească Zakāt-ul în mod obligatoriu) și care este în posesia lui timp de douăsprezece luni lunare, să dea 2,5% din ea pentru cei săraci și pentru rudele lui pe care nu trebuie să le întrețină în mod legal, precum și pentru musulmanii nevoiași.

Al patrulea stâlp al islamului:
postul (**As-Siyam**)

Persoana care postește trebuie să intenționeze să postească încă din noaptea de dinainte. Pe toată perioada zilei de post, trebuie să se abțină de la mâncare, băutură și contact sexual de la Fajr (**răsăritul Soarelui**) și până la Maghrib (**apusul Soarelui**). Luna postului se numește Ramadan și este obligatorie pentru orice musulman adult sănătos.

Al cincilea stâlp al Islamului:
pelerinajul la Mecca (**Al-Hajj**)

Reprezintă vizitarea orașului Mecca și a altor locuri sacre cu intenția de a îndeplini Hajj-ul. Este datoria

oricărui musulman adult și sănătos, care își poate permite, să îndeplinească pelerinajul măcar o dată în viață.

Femeile care nu au mahram (tutore, persoană permisă să o însoțească în călătorie, ca tată, frate, unchi etc.) nu pot efectua pelerinajul.

Oricine neagă oricare dintre acești stâlpi din necredință sau indolență va deveni kafir (necredincios) și va fi exclus din rândurile islamului.

Cei șase stâlpi ai credinței:

1. **Credința în Allah:** credința că Allah este Creatorul, Dătătorul, Cel care cauzează viața și moartea și Cel în mâinile căruia se află toate lucrurile. El, Preaînaltul, este Primul, înainte de

care nu există nimic și El este Ultimul, după care nu există nimic, El este Supremul, deasupra căruia nu există nimic și El este Atoatecunoscătorul, față de care nimic nu rămâne ascuns. Credem în toate Numele Lui frumoase și în toate Atributele Lui, fără a le denatura sau suprima și fără a le compara.

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„(...) Nu este nimic asemenea cu El. El este As-Samī‘ (Cel care Aude toate), Al-Basīr (Cel care Vede totul).”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, [42:11](#)]

2. **Credința în îngerii:** ei sunt robii onești, care se supun în totalitate lui Allah Preaînaltul. Printre aceștia, se află Gavrîl, Mikail, Israfil, Ridwan, Malik, precum și îngerii care înscriu faptele bune și rele ale oamenilor **(Pacea fie asupra lor!)**.

3. **Credința în Scripturile Divine** pe care Allah le-a revelat Profetilor și Mesagerilor Săi **(Pacea fie asupra lor!)**. Ultima Scriptură trimisă este Nobilul Coran. El a anulat toate practicile predicate de cărțile de dinainte, astfel încât nu este permis să se pună în practică ceea ce este scris în orice altă carte în afara Coranului cel Glorios.

4. **Credința în Mesageri:** Allah i-a trimis pe aceștia omenirii, pentru a o îndruma să se roage doar Lui și pentru a nu-I face Lui asociați. Printre ei se află ‘Ulul Azm’ (**Profeții care au depus mari eforturi**): Noe, Ibrāhīm, Mūsa, ‘Īsā și, în final, Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor!**), care este ultimul și cel mai bun dintre ei.

5. **Credința în Ziua de Apoi:** este Ziua Judecării și Ziua Răsplății; Ziua în care credincioșii vor intra în Paradis și necredincioșii vor fi trimiși în Focul Iadului, iar păcătoșii care au murit fără a se căi, se vor supune Voinței lui Allah Preaînaltul, care fie îi va pedepsi, fie îi va ierta.

6. Credința în Al-Qada' wa-l Qadar (**Predestinarea Divină și Destin**): în ceea ce aduc ele bun sau rău. Musulmanul știe că orice trebuie să se întâmple, se va întâmpla și că tot ceea ce se petrece în acest Univers este deja scris în Tablele păstrate (**Al-Lauh Al-Mahfud**).